

מסורת הש"ס

(א) [צ"ח סה"ה, ג] [גדה כג,]
(ג) זכים פ"ב מ"ב ע"ש,
(ד) ברכות נג, [ו] ויקרא טו,
(ה) צ"ל א' פס' (ו) פ"ב מ"ג,
(ו) [מסופתה וכן פ"ב ה"ד],
(ז) ג"ר א"מ בשור הל"ל אלא
ממשני כ"ו, (י) [תלף כג יב],
(כ) צ"ל הוא דתנא ש"ן של זב,
(ג) ג"ר א"מ מע"ל, (ה) ג"ר א"מ
הויכח טוולת משא לקרי,
(ו) [במ"ג פ"ב דוכים כ"ל ל"י]
ויס' לזוט פוטרי קרי לזיבה של
אחריה אלא ויזמו והינה המיו"ט
העבר היה בתמידי דבה ומיעב
קושימ' טוספת פלופן אחר ע"ש
ועי' א"מ,]

נוסחת הריב"ן

[א] וזכור וראה: [ב] דכבר
עסקן: [ג] שז אחד מן
הדרכים: [ד] חולשא הוא:
[ה] ללא חס טעמא: [ו] מטמא
כל מעתה לעת יו"ו: [ז] שרלא יזכר
של קרי מטמא כמשא מעת
לעת: [ח] וזכאי דשמואל:
[ט] מדשיק קרא דבזריה:
[י] כתיב תבוא כו"ל גליון פי'
תבוא: איש אשר לא יהיה טהור
מקרה לילה דמשמע איש אשר
לא יהיה טהור סתם ולא פירש
ממה א"כ וכו' שזאל עז מקרה
זכו שראה קרי א"כ לילה
מימיה לומר עדד לילה הוא
מטמא הקרי כו"ל לנמא כמשא
ומו לא חזי יומי: כן כדמצי
מעבר ועד ערב ולומר קך
דמעבר ועד ערב כו' וה"ל תנא
לה כפסרי: כן מטמו:

הגהות רב"ח

(א) רש"י ד"ה מ"ד כל מעת
לעת וכו' והו משמע כאילו
כתוב היה:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] גמ' דשמואל רמי כמי כי
יהיה כן איש גו. עיי' שטיה
מקובלת:

מוסף רש"י

שאי אפשר לה בלא
צחצוחי זיבה. שאי אפשר
לנאות שכבת זרע הנבאל מן
הזכר טיפת נטולת זיבה
(גדה כב,).

פי' הרא"ש

לה: עד שאל נזקק לטומאה
כיצד שנים שבאו אצל כהן
בוה בהרת כגריס וכוה כסל
בסוף שבוב בוה כסל וכוה
כסלע ואין ידוע באיזה מהם
פשתה כן באיש א' בן כ"ב
אנשים טהור. ואע"פ בוראי
א' מהם טמא וכ"ש באיש
א' בוראי אותו האיש שיש
בו נגע טמא אפ"ה טהור:
ובת"כ דרש ליה מקרא וטמא
אותו את הוראי הוא מטמא
פי' נגע שהוא אצל מטמא
ורלא קאי אגברא ואינו מטמא
את הספק: משנוקק לטומא'
ספקו טמא. כיצד ב' שבאו
אצל כהן כוה בהרת כגריס
וכוה כסלע בסוף שבוע כוה
כסלע ועוד וכוה כסלע ועוד
שניהם טמאי עד שיתור
להיות כגריס. ובת"כ דרש
ליה מקרא וטהר אותו את
הוראי אותו מטמא ואינו מטמא
את הספק: מה"ש דספק
נגעים כהן: ההוא יפחת

לא **סימא**. דהאי ספיקו דלמנר שמשמא דקא צעי למימנר ספק חזא
ספק לא חזא דמש"ה לא מוקמינן עליה טומאה לא לענין חיוב
קרנן ולא לענין סתירה אס ככר התחיל למנות ימי ספרו כדכתיב:
וספר לו שצעת ימים לטהרתו אלא ודאי חזא ומיניה ספק מחמת שכבת

זרע: **מי גרע**. שכבת זרע דז
משכבת זרע דטהור דטומא כנגע
כדלמנר מנר (גדה דף מג:): ^א ואיש אשר
תלף ממנו שכבת זרע (ויקרא כב) או
לרבות את הנוגע: **אלא אמר רב**
אדא בר אבהו. מאי הא דקאמר
דשכבת זרעו טמא לומר שאין תולין
זה ללאחר שנוקק לטומאה אס
ראה קרי אטוראה זיבה אין אותה
זיבה כקרי כי ההיא דתנן כמס' זבין
(פ"ב מ"ג) הרואה קרי אינו מטמא
בזיבה כל מעתה לעת: **סבר רב**
פפא קמיה דרבא **דנבא** **למימר**. היינו
טעמא דאין תולין את הזיבה ששכבת
זרע דלמרינן אידיי חולשא שנחלש
מזיזה ראשונה ^א שסבר נזקק לטומאת
זיבה חזא נמי להך זיבה ולא מחמת
קרי אכל היכא דלא נזקק לטומאה
וראה קרי היינו טעמא דתלינן את
הזיבה בקרי ואינו מטמא כל מעתה
לעת משום דלאו זיבו חולשא הוא
דחזא דהא אכתי לא נזקק לזיבה:
א"ל רבא והא פנן. כמס' זבין^א עובד
כוכבים שראה קרי ונתגייר מטמא
בזיבה מיד ומני עלה צברייתא^א
(עובד כוכבים שראה קרי ונתגייר
מטמא בזיבה מיד) **דז"ל** בזמן
שנתגייר מהול וכו' הכא דליכא
חולשא ואפ"ה לא תלינן את הזיבה
בקרי והוי טמא מיד א"ל כיון
דמקבל עליו עול מלות אין קך חולי
גדול מזה. ולא חולי ממש קאמר דאי
חולי ממש לא הוי מטמא בזיבה שזו
אחד ^א מו' דרכים שזדקקין כהן את
הזכר שעיניו משתמטין אותו מחמת
חולשא ^א דנעלמה הוא דחזא שכן זיבה
צאה מצער מת ולא מחמת קרי:
אלא סנאי היא. אדלעיל קאי דהא
דדמינן לעיל מאן שמעת ליה דקאמר
שכבת זרעו מטמא כמשא רבי יהושע
היא ואמר עלה ואפי' רבי יהושע
לא אמר אלא מחמת זיבה איכא תנאי
אחריני דלמרי ^א דליכא טעמא משום
צחצוחי זיבה אלא שכן

גזירת הכתוב דתניא שכבת זרע של זכ מטמא ^א מעתה לעת לאחר
שראה זיבה ^א מטמא כמשא: **ר' יוסי אומר יומו**. כלצד שראה זו
זיבה אס ראה קרי תולין את הקרי בזיבה ומטמא כמשא אותו
היום כלצד אכל מכאן ולהבא לא וולאו משום דסבירא ליה דאי
אפשר כלא צחצוחי זיבה אלא שכן גזירת הכתוב. וסובי האי דשמואל
קמיפלגי דשמואל רמי כתיב כי יהיה כך איש אשר לא יהיה טהור
מקרה לילה ויאל אל מחוץ למחנה ורחץ במים את כל בשרו ^א אלמלא
מדשינן טו צדיקויה ש"מ דנעטומא קרי קאמר: **ו"מ"ר כל מעתה**
לעס. מטמא שכבת זרע של זכ דדייק מלפנות ערב דמשמע **ז'**
ערכים לפנות חד ערב משמע כדכתיב כי פנה היום (ירמיה ו) והאי
דכתיב ערב היינו נמי ערב אחרינא והוי משמע ^א כדכתיב היה
מעבר ועד ערב לומר קך מערב ועד ערב מטמא שכבת זרע
של זכ כמשא דה"ג תניא לה צסיפרא^א והיה לפנות ערב ירחץ
במים מלמד שהקרי פוטר בזיבה מעתה לעת: **ואידך דייק ממקרה**
לילה. דמשמע עד לילה מטמא כמשא כי זיבה דליינו יומו:
אורחיה דקרי דלמאי כלילי. כשמהרהר על ^א למשכבו
ודבר הכתוב כהווה: **במתני' דנבני רבי נהוראי**. כן
דברי רבי נהוראי: **מה מורה האמורה שנמשון נזיר**.
דכתיב כי נזיר אלהים יהיה הנער מן הצען (שופטים יג):

דדדדדדדדד צסיפרי דקרי פוטר זיבה של אחריה כל מעתה לעת: **במה** מורה האמור בשמשון נזיר. דכתיב נזיר אלהים יהיה הנער מן הצען:

גמ'
בו הכתוב בתורה תחילה. מזה יש ללמוד דכל ספק מקלינן ביה לטהור: אי הכי דמהאי קרא ילפת ליה. אפי' נזקק לטומאה נמי
דגזירת הכתוב הוא: אלא כי אתמר דרב יהודה הוא אתמר והך קרא אתא לדיראא אחרינא הוא דמיפילגי במתני' בין נזקק לטומאה
ובין לא נזקק מקראי דתי"כ דרש ליה כדפרי' במתני': אס בהרת קודמת לשער לבן טמא. דכתיב והיא הפכה שער לבן דבעי'
שהבהרת מהפכתו ללבן: ספק טמא ור' יהושע אומר כיהה. פי' טהור כמו והנה כהה הנגע: ודילמא כיהה וטמא כלומר מי"ט
דרי' יהושע דמטור דילמא ראיא להיות טמא והוי כמו מה"מ אלא שישון נזיר משונה: בשבעה דרכים בוריקא את הוב. שאם
ראה חתמא אונס טהור דדרשי' מבשרו ולא מחמת אונס. עד שלא נזקק לטומאה דהיינו כשרואה ראה שניה שבה יגמור לטמא
משכב ומשום אבל ראה ראשונה שטמאה באונס טומאת ערב דין בעל קרי כדדרשי' פי' בנות כותים זאת תורת הוב ואשר תצא
ממנו ש"ז. ראיא ראשונה של וב איקשך לבעל קרי ומצטרפי' עם השניה אפי' היתה באונס: במאכל אם אבל בדמים המביאים
לידי חית כדפרש' פי' קיומא ^א ר"ג כשי' בריביה שתייה במשא ככר שנשא במראה ראה אשה אפי' לא הורה ובהורהו אפי'
לא ראה ואם אירע לו א' מאלו הוי קודם שראה ראה שניה שלא באונס: אין בוריקא אותו ואף אם ראה שלישית באונס נעשה וב

^(א) צ"ל דאין מכלילין אותו לא חבני' ולא גביס' כמשא. כבייבי שמה וכו'.

הכותים אין להם פרק תשיעי נזיר

סו.

אמר רבא לא תימא ספק חזא ספק לא חזא אלא ודאי חזא
ספק מחמת זרע **ספק מחמת ראייה** **וביזן דנזקק לצומאה**
ספקו טמא. פרי"י כדלמרינן צפ' המפלת (גדה דף כב). זיבה דפתיכא
זיה שכבת זרע לא סתרה אלא יוס אחד זיבה דלא פתיכא זיה

שכבת זרע סתרה שצבע ורבה מיירי
כגון שצדק עצמו ומלא שכבת זרע
וגם זיבה על הצגד ולא נודע אס
צאה הזיבה כלצה והשכבת זרע לצד
ויסמור שצע או פמן צה זיבה שצלו
יחד ולא יסמור רק יוס אחד:
וישכבת זרע לבאי אירימא
לבמען. דמשנוקק
לטומאה יטמא לשכבת^א זרע כנגע
פשיטא מי גרע משכבת זרע דטהור
צעלמא ואפי' לא נזקק נמי אלא
למשא דשכבת זרע דטהור צעלמא
אינו מטמא כמשא וכשנוקק לטומאה

מטמא כמשא:
אירימא האי תנא דתניא בו'
אפי"ו רבי יהושע לא
קאמר אלא בצחצוחי זיבה אב"
בעיניה לא. ושכבת זרע דמתני'
משמע דלף צעיניה: אלא אמר רב
אלא רב אבהו לומר שאין תולין בה סבר רב
פפא קמיה דרבא למימר אידיי חולשא הוא
דחזי א"ל רבא ^א והתנן יגר שנתגייר כמשא
מיד בזיבה א"ל אין קך חולי גדול מזה
אלא תנאי היא דתניא שכבת זרע של זכ
מטמא כמשא כל מעתה לעת ור' יוסי אומר
יומו בבאי קמיפלגי בדשמואל דשמואל

רמי א כתיב יכי יהיה כך איש אשר לא
יהיה טהור מקרה לילה וכתוב לפנות ערב
ירחץ במים מ"ד מעתה לעת דייק מלפנות
ערב ואידך דייק מקרה לילה ומ"ד מלפנות
ערב הכתיב מקרה לילה א"ל אורחא דקרי
למתיא בלילאי: **במתני' נזיר** היה שמואל
כדברי ר' נהוראי שנא' ^א ומורה לא יעלה
על ראשו נאמר בשמשון ^א ומורה ונאמר
בשמואל ומורה מה מורה האמורה בשמשון
נזיר אף מורה האמורה בשמואל נזיר א"ר
יוסי והלא אין מורה אלא של בשר ודם
א"ל רבי נהוראי והלא כבר נאמר
^א ויאמר שמואל איך אלך ושמע שאול
והרגני שכבר היה עליו מורא של
בשר ודם: **גמ' א"ל רב לחייא בריה**
חבוף

דטעמא דקרי פוטר בזיבה הבא אחריו משום חולשא גבי גר נמי
נימא הכי דאין קך חולי גדול מזה דכי היכי דצדקקין אותו לפטור
צקרי^א דמה לי קרי שראה כשהוא עובד כוכבים מה לי שראה כשהוא
ישראל: **אלא תנאי [היא]** לומר דרב אלף ורב פפא לימא דודאי
טעמא דקרי לאו משום חולשא אלא משום גזירת הכתוב דדרשינן
כספרי והיה לפנות ערב ירחץ במים מלמד שהקרי פוטר זיבה^א כל
מעתה לעת ולכן ל"ש נזקק ול"ש לא נזקק אמרי' דקרי פוטר זיבה
הבאה אחריו מעתה לעת ושכבת זרע דמתני' לאו בזיבה איירי כדכתיב
רב אלף רב אבהו אלא כלא דלמנר מעיקרא למשא והי"ג תנאי ^א של
זכ דלמרי דקרי של זכ מטמא כמשא^א מעתה לעת כלומר כשראה קרי
תוך מעתה לעת שראה בזיבה: **רב"י יוסי אומר בו'**. וא"ת ולייתי
מתני' דמסכת כלים (פ"א מ"ג) למעלה מהם רוקן של זכ ושכבת זרעו
שעטמא כמשא וכפרק כילד הרגל (צ"ק דף כה). מייתי לה [ויר"ן] שרגלים
לדבר דמתני' מיירי^א דוקא שכבת זרע שרואה סמוך לזיבות (והתם צעי
לחתיי ש"טמא^א כמשא כל ^א): **בבבאי קמיפלגי בדשמואל דשמואל**
רבי ברת"ב **במה איש אשר לא ידירה טהור**. שהוא זכ מקרה לילה
כלומר משום זיבה אלא שכן בלא צחצוחי זיבה: אמר רב אדא בר אבהו
לומר שאין תולין בה. פי' אם ראה זיבה חזר קרי
אין תולין שמחמת הקרי בא הזיבה והא דתנן דקרי מטהר הזיבה מעתה לעת משום דמתנת חולשא דקרי חזי. ולכן משנוקק
לטומאה דמטמ' באונס טמא: א"ל רבא והתנן גר שראה קרי ונתגייר מטמא בזיבה מעתה לעת ר' יוסי אומר יומו: ובתני' מקרי
לה בנתגייר מהול דאי לא הכי לזן שמשצער מחמת [ומהלי] אינו מטמא בזיבה: ה"ג ואין קך חולי גדול מזה. פירוש דאי אמרת
דטעם דקרי מטהר בזיבה משום חולשא מה לי ישראל מה לי גר אדרבה שפי חולשא איכא בנר שהכניס עצמו לדיגאת

עין משפט נר מצוה

גב א מיי' פ"א מה' מטמאי
משכב ומשנ' הל"ד:
גב ב מיי' פ"ב מה' מחוסרי
כפרה הל"ד:
גב ג מיי' פ"ג מה' נזירות
הלע"ז:

תורה אור השלם

1. כי יקרה כך איש אשר
לא יהיה טהור מקרה לק"ה
וְצָא אֶל מַחוּץ לְמַחֲנֶה לָלֶכֶת
וְיָבֵא אֶת תּוֹךְ הַמַּחֲנֶה:
דברים כג יא
2. וְתוֹדַר נָזִיר וְתֹאמַר יְיָ
צָבָאוֹת אִם רָאָה תִּרְאֶה
לִּי אֶמְתָּךְ וְחִבְרַתִּי וְלֹא
תִּשְׁבַּח אֶת אֶמְתָּךְ וְתִתְּנָהּ
לְאֶמְתָּךְ וְזֶרַע אֲנָשִׁים תִּתְּנִימִי
לִי כֹל יָמַי וְיָמֵי תוֹכָהּ וְלֹא
יִשְׁלַח עַל רֹאשִׁי:
שמואל א א יא
3. כי הך קרה וילדת בן
ומורה לא יעלה על ראשו
כי יזיר אצלמים יקרה חצער
מן הבטן והוא יחל להודיע
את ישראל מיד פלשתימו:
שופטים יג ה
4. ויאמר שמואל איך אלך
ושמע שאול וְהָרַגְנִי וְיֹאמַר
יְיָ עֲגֵלְתָּ בְּקֶרֶךְ תִּשָּׁק בְּיָדְךָ
וְאֶמְתָּךְ לִזְבֹּחַ לִי בָאֵתִי:
שמואל א טו ב

הגהות התוספות

1. צ"ל שכבת זרע. 2. צ"ל
שכבת. 3. צ"ל שמוקקין.
4. צ"ל וכי היכי דצדקקין אותו
כלל כו' דרכים כן צריכין לנזקק
אותו לפטור בקרי כו'. 5. צ"ל
זיבה הבא אחריו. 6. צ"ל וסבני
תמלי דלמרי דקרי כו'. 7. כלא
הס"ד וזה"ל דלמנר שכבת זרע
של זכ מטמא כמשא כל מעתה
לעת כו'. 8. צ"ל משמע.
9. צ"ל מלן שטמא. ובס"י
למא כל מה שסבוגריס.
10. צ"ל לילה. 11. צ"ל תגרס
הזיבה מטמא משא לקרי.
12. צ"ל דמשמע קף. 13. עבר
של יוס הזיבה.

פי' הרא"ש (המשך)

לקרבן וכן הרביעית סותרת
אפי' באונס: ספקו ושכבת
זרעו. דמפרש כמס' שרגלים
לדבר באהת הראיה
מחמת האונס כיון שכבר
נעשה זכ: מה"מ דבשלישית
אין בורקין אותו: דאמר קרא
והזכר אתו וזכר ולנקה
הזכר חזא וזכר חזי לזכר עד
כאן יש לו דין זכר שאינו
מטמא באונס מכאן ואילך
ולנקה יש לו דין נקהב
ומטמא באונס כדאיתא [בפ']
בנות כותים כי יזיב זכר דמה
הוי אונס אמור ומה אני
מקיים דמתנת צעמה
ולא מחמת זרע: והא דתניא
ר"א אומר בשלישית בורקין
אותו. ובאינו אונס אינו
נעשה זכ לקרבן. ברביעית
אין בורקין אותו וסותרת
אפי' באונס בבאי קמיפלגי.
ר"א דורש את גו' ראיותי ש
דין זכר: אמר רבא לא תימא
ספק חזא ספק לא חזא דהא
דאי לא מטמאי' אלא ודאי
ס' מחמת ש"י: אמר רבא לא
ראה כגון שברק בעד ומצא
עליו זיבה וקרי ואינו יודע
אם ראה כל אחד בפני עצמו
וסותר ^א דא אם ראה שתייהם
בבת אחת ואינו סותר אלא
יומו כדאיתא פי' המפלת זיבה
דפתיכא ביה שכבת זרע לא
סתרה אלא יומא. וי"מ ספק

מחמת ש"ז פירוש ספק אם ראה ש"ז תחילה וטיפת זיבה הבאה אח"כ אינה מטמאה כדנפן פ"ב דמס' רביה הרואה קרי אינו
מטמא בזיבה מעתה לעת ספק אם טיפת זיבה יצאת תחילה ועד שלא נזקק הקרי מטהר הזיבה משום דהוי אונס שנידועתו
איביוו ונתרוקן גופו ונחלש והוי כחולי: משנוקק לטומאה אפי' אונס נטמא. וק' לפי זה מאי קאמר מחמת [ספקן] ש"ז אפי'
ודאי מחמת ש"ז טמא. ועוד לרב אדא בר אבהו דמפרש שכבת זרעו לענין שאין תולין היינו ספקו: מי גרע משי' דטהור
דמטמא כנגע ואפי' ר' יהושע לא קאמר אלא משום צחצוחי זיבה אבל בעינא לא ומתני' קמי' דשי' מטמא במשא בטעם
ש"ז ולא משום זיבה ואפי' איכא בלא צחצוחי זיבה: אמר רב אדא בר אבהו לומר שאין תולין בה. פי' אם ראה זיבה חזר קרי
אין תולין שמחמת הקרי בא הזיבה והא דתנן דקרי מטהר הזיבה מעתה לעת משום דמתנת חולשא דקרי חזי. ולכן משנוקק
לטומאה דמטמ' באונס טמא: א"ל רבא והתנן גר שראה קרי ונתגייר מטמא בזיבה מעתה לעת ר' יוסי אומר יומו: ובתני' מקרי
לה בנתגייר מהול דאי לא הכי לזן שמשצער מחמת [ומהלי] אינו מטמא בזיבה: ה"ג ואין קך חולי גדול מזה. פירוש דאי אמרת
דטעם דקרי מטהר בזיבה משום חולשא מה לי ישראל מה לי גר אדרבה שפי חולשא איכא בנר שהכניס עצמו לדיגאת